

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת נְשִׂיא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלָק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֶּרֶךְ י"ט - חֻלְקַת י"ב

קוֹנְטֵרְס 552

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אלה מקראי קודש

ואותם בני אדם שיש להם לעשות מצוה כגון להתחיל ללמד תינוקות או להכניס במצוה אחת, ואומר נמתין עד ראש חודש, אף על פי שאין זה נחוש, אין זה דרך הטוב, כי מי יודע אם יחיה אם ימות בתוך החודש, נמצא מת ולא קיים המצוה. כללו של דבר, מיד כשתבוא המצוה ליך עשה אותה, ואל תדחה אותה, וכן דרשו חכמים ושמרתם את המצוות (שמות יב יז) אל תיקרי המצוות אלא המצוות, אם באה מצוה ליך אל תניחוה להחמיץ אלא עשה אותה מיד.

(ספר חסידים - סימן נט)

יב) אל תאמר

הלל אומר.... ואל תאמר לכשאפנה אשנה, שמא לא תפנה.

(מסכת אבות פרק ב משנה ד')

יג) כבר בא העת לחננה!

שגם אתה תהיה בין אלו הלומדים והיודעים את ספר הזהר!

יד) אשרי!

אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו!

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

(טו) אין שמחה בשמחת ידיעת סודות התורה**אין שמחה בשמחת ידיעת סודות התורה!**

דוד המלך אומר בתהלים (פרק ד' פסוק ח') נתתה שמחה בלבי מעת דגנם
ותירושם רבו:

דגן – לחם זו תורה, תירוש – יין גימטריה סו"ד, באור הדברים שעל
ידי שמרבה בלמוד התורה הקדושה ולמוד הסוד השם יתברך נותן לו שמחה
גדולה.

(שמחת התורה)

(טז) לומד יקר !!!**דבר בדוק ומנסה!**

שלא יאמר אֶלְמֵד הַיּוֹם לְכֻמָּה יָמִים, כְּגוֹן ב' או ג' דְּפִין (או עמודים)
ואחר יומים שלשה נמשך כמה דפים, כי זה הוא תחלת נפילה, שעל ידי שכל
פעם כמה ימים לא ילמד ורק מפעם לפעם ילמד כמה דפים או עמודים
אפשר על ידי זה לפל מכל התכנית.

לכן לומד נכבד!

אל תוסף ואל תגרע מהלמוד המקצב בדייקא דף אחד או עמוד אחד
כפי הנכתב בלוח. חוץ מאם קראך אַנְס או איזה סבה המכרחת המונעת, אזי
תשלים למחרת אותו היום, אבל שוב תחזור למסלול דף ליום, או עמוד ליום.
(מתוך ספר "ודברת בם")

טעמא. משום דאקרון חסידים, וכתוב וחסידך יברוכה.

בה תברכו את בני ישראל אמור להם, פה תברכו, בלשון הקדש. פה תברכו, ביראה. פה תברכו, בענוה. אמר רבי אבא, פה תברכו, תאנא, האי צד"ק אתקרי כ"ה, דכל דיניו מתערין מפ"ה (נ"א מנייה), והיינו דאמר רבי אלעזר, מהו מכה (ס"א דבה) רבה. כלומר, מכה מן פה. וכתוב (שמות ז) והנה לא שמעת עד פ"ה, פמה דאגזים משה. וכתוב (שמות ז) בזאת תדע פי אני יי, וכלא חד, וכתוב (שמות ז) ולא (דף קמ"ו ע"א) שת לבו גם לזאת, דזמינא לחרבא ארעיה.

ומהאי פ"ה מתערין דינין. ומדאתחבר עמה חסד, אתפסמת. ובגין פך, אתמסר דא לכהן, דאתי מחסד, בגין דתתברך ותתבסם פ"ה, הדא הוא דכתוב פה תברכו, כלומר, אף על גב דהאי כה אשתכח בדינין, תבסמון לה, ותברכון לה, דכתוב פה תברכו את בני ישראל, תברכו בהאי חסד לכ"ה, ותבסמון לה לקבלייהו דישראל, בגין דלא ישתכחון בה דינין.

הדא הוא דכתוב פה תברכו את בני ישראל אמור להם. אמרו לא כתיב, אלא אמור, לאפקא משרבו הפריצים, דלא מפרסמין מלה, דהא לא אתפקדו לפרסמא שמא, משמע דכתוב אמור להם. אמור סתם. דבר אחר אמור פיון דכתוב פה תברכו, אמאי לא כתיב תאמרו. אלא תני רבי יהודה, אמור להם. זכו להם, לא זכו אמור סתם.

רבי יצחק פתח, (דניאל ט) וראיתי אני דניאל לבדי את המראה והאנשים אשר היו עמי לא ראו את המראה וגו'. וראיתי אני דניאל לבדי.

מה הטעם? משום שנקראים חסידים, וכתוב וחסידך יברוכה.

בה תברכו את בני ישראל אמור להם. פה תברכו - בלשון הקדש. פה תברכו - ביראה. פה תברכו - בענוה. אמר רבי אבא, פה תברכו - למדנו, הצדק הזה נקרא כ"ה, שכל הדינים מתעוררים מפ"ה (ממנו), והיינו מה שאמר רבי אלעזר, מה זה מכה מכה (שבה) רבה? כלומר, מכה מכה. וכתוב (שמות ז) והנה לא שמעת עד פ"ה, כמו שהפחיד משה. וכתוב בזאת תדע פי אני ה', והכל אחד. וכתוב ולא שת לבו גם לזאת, שהזמינה להחריב את ארצו.

מהב"ה הזאת מתעוררים הדינים, ומשהתחבר עמה חסד, מתפשטת. ומשום פך נמסר זה לכהן שבא מחסד, כדי שתתברך ותתבסם כ"ה. זהו שכתוב פה תברכו. כלומר, אף על גב שהכה הזאת נמצאת בדינים, תבשמו אותה ותברכו אותה, שכתוב פה תברכו את בני ישראל. תברכו בחסד זה את כ"ה, ותבשמו אותה מול ישראל, כדי שלא ימצאו בה דינים.

זהו שכתוב פה תברכו את בני ישראל אמור להם. לא כתוב אמרו, אלא אמור, להוציא משרבו הפריצים שלא מפרסמים דבר, שהרי לא הצטוו לפרסם השם, משמע שכתוב אמור להם. אמור סתם. דבר אחר אמור - פיון שכתוב פה תברכו, למה לא כתוב תאמרו? אלא שנה רבי יהודה, אמור להם, זכו - להם. לא זכו - אמור סתם.

רבי יצחק פתח, (דניאל ט) וראיתי אני דניאל לבדי את המראה והאנשים אשר היו עמי לא ראו את המראה וגו'. וראיתי אני

דניאל לבדי! וְהָרִי שְׁנִינוּ, הֵם נְבִיאִים, וְהוּא לֹא נְבִיא, וּמִי הֵם? חֲגִי זְכָרְיָה וּמִלְאָכִי. אִם כֵּן, נַעֲשֶׂה קִדְשׁ חַל, וְהָרִי כְּתוּב לֹא רָאוּ, לְמַה פָּתְרוּ? וּבְדִנְיָאֵל כְּתוּב וְרֵאִיתִי אֲנִי, וְלֹא פָתַר, וְהוּא לֹא נְבִיא, הָרִי חַל קִדְשׁ?

אָרְאָא כֵּן לְמַדְנֹו, כְּתוּב (תהלים כז) אִם תַּחֲנֶה עָלַי מַחֲנֶה לֹא יִירָא לְבִי אִם תִּקּוּם עָלַי מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ. בְּזֹאת, זֶה שְׂאֲמַרְנּוּ. זֹאת חֶבֶל חֲלָקוֹ לִירֵשׁ וְלַעֲשׂוֹת לוֹ נִקְמוֹת. וְשְׁנִינוּ, עֲשֵׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵת דְּוֹד מְרַכְבֵּה קְדוּשָׁה עִם הָאֲבוֹת, כְּתָרִים עֲלֵינוּנִים קְדוּשִׁים שֶׁל הַכֹּל, שְׁיִרְשׁוּ הָאֲבוֹת. וְלְמַדְנֹו שְׂדוּד הוֹרִישׁ מְלָכוֹת לְבָנָיו, וּבִמְקוֹם מְלָכוֹת הַעֲלִינָה הַתְּחִיב וְיִרֵשׁ הוּא וּבָנָיו מְלָכוֹת זֹו שְׁלֹא תַעֲבֵר מִשְׁלֹטוֹנָם לְדוֹרֵי דוֹרוֹת.

וְלְמַדְנֹו, בְּשַׁעַת שְׂכַתְרַת הַמְּלָכוֹת הַזֶּה הַתְּעוֹרֵר לְבָנָי דְּוֹד, אֵינְן מִי שְׂיַעֲמַד לְפָנָיו. וְרֵאִיתִי אֲנִי דְנִיָּאֵל לְבָדִי אֵת הַמְּרָאָה, מִשׁוּם שְׂמִכְנֵי דְוֹד הֵיךְ, שְׂכַתְרֵיב (דניאל א) וַיְהִי בְּהֵם מִכְּנֵי יְהוּדָה דְנִיָּאֵל חֲנַנְיָה וְגו'. וְהוּא רָאָה וְשָׂמַח בְּזֶה שֶׁהוּא מַצֵּד יִרְשֵׁת חֲלָק חֶבֶל אֲבִיו, וּמִשׁוּם שֶׁהֵיךְ שְׁלוֹ הוּא סָבֵל, וְאַחֲרֵים לֹא סָבֵלוּ. שְׂאֲמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, בְּשַׁעַת שֶׁהִכִּיָּה הַזֹּאת מִתְּעוֹרֵרַת בְּדִינֵיהָ, לֹא יִכְלוּם בְּנֵי הַעוֹלָם לַעֲמַד לְפָנֶיהָ.

וּבְשַׁעַת שֶׁהִכְהִינִים פּוֹרְשִׁים יְדֵיהֶם, שְׂבָאִים מִחֶסֶד, מִתְּעוֹרֵר חֶסֶד שְׂלַמְעֵלָה וּמִתְּחַבֵּר בְּכ"ה הַזֹּאת, וּמִתְּבַשְׂמֵת וּמִתְּבַרְכֵת בְּפָנִים מְאִירוֹת לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמַעֲבִירִים מֵהֶם דִּינִים. זֶהוּ שְׂכַתְרֵיב כֵּה תְּבַרְכוּ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא אֵת שְׂאֵר הָעַמִּים. בְּגִלְגָל כֵּן פִּתְחָן וְלֹא אַחֲרָ. פִּתְחָן, שְׂכַתְרֵיב (דברים לו) לֹאִישׁ חֲסִידֶךָ. וְהוּא

וְהָא תְּגִינֵן, אֵינְהוּ נְבִיאִי, וְאֵיהוּ לְאוּ נְבִיא, וּמֵאֵן נִינְהוּ. חֲגִי זְכָרְיָה וּמִלְאָכִי. אִי הָכִי, אֲתַעֲבִיד קִדְשׁ חוֹל, וְהָא כְּתִיב לֹא רָאוּ, אֲמַאי דְחִילוּ. וּבְדִנְיָאֵל כְּתִיב וְרֵאִיתִי אֲנִי, וְלֹא דְחִיל. וְאֵיהוּ לְאוּ נְבִיא, הָא חוֹל קִדְשׁ.

אָרְאָא הָכִי תֵאנָא, כְּתִיב (תהלים כז) אִם תַּחֲנֶה עָלַי מַחֲנֶה לֹא יִירָא לְבִי אִם תִּקּוּם עָלַי מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ. בְּזֹאת, הָא דְאֲמַרְן זֹאת עַדְבָּא חוֹלְקִיָה, לְאַתְחַסְנָא, וְלְמַעַבְדַּ לִּיהַ נּוֹקְמִין. וְתֵנָא, עֲבִיד קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְדוֹד, רְתִיכָא קְדִישָׁא עִם אֲבֵהֶתָא, כְּתָרִין עֲלֵאִין קְדִישִׁין דְכֹלָא, דְאַחְסִינוּ אֲבֵהֶתָא. וְתֵאנָא, מְלָכוּת גְרִית דְוֹד לְבָנוּי בְּתָרוּי. וּבְאַתְרַ מְלָכוּת דְלַעֲיָלָא, אֲתַתְקַף, וְאַחְסִין הוּא וּבָנוּי מְלָכוּת דָא, דְלֹא אַעֲדִי מִשׁוֹלְטַנְהוֹן לְדָרֵי דְרִין.

וְתֵאנָא, בְּשַׁעַתָּא דֵהָא כְּתָרָא דְמְלָכוֹתָא אֲתַעֲר לְבָנוּי דְוֹד, לִית מֵאֵן דְקָאִים קָמִיָה. וְרֵאִיתִי אֲנִי דְנִיָּאֵל לְבָדִי אֵת הַמְּרָאָה, מִשׁוּם דְמִבְּנוּי דְוֹד הוּא, דְכְּתִיב, (דניאל א) וַיְהִי בְּהֵם מִכְּנֵי יְהוּדָה דְנִיָּאֵל חֲנַנְיָה וְגו'. וְהוּא חֲמָא וְחֲדִי בְהָאֵי דֵהוּא מְסֻטֵר אֲחַסְנַת חוֹלְקָא עַדְבָּא דְאֲבוּי, וּמִשׁוּם דֵהוּא דִילִיָה הוּא סָבֵל, וְאַחֲרֵינֵי לֹא סָבֵלִי. דְאֲמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, בְּשַׁעַתָּא דֵהָאֵי כ"ה אֲתַעֲר בְּדִינוּי, לֹא יְכַלִּין בְּנֵי עֲלָמָא לְמִיקָם קָמִיָה.

וּבְשַׁעַתָּא דְפָרְסִין פִּהֲנִי וְדִיָּהוּ, דְאַתְיִין מִחֶסֶד, אֲתַעֲר חֶסֶד דְלַעֲיָלָא, וְאַתְחַבֵּר בְּהָאֵי כֵה, וּמִתְּבַסְמָא וּמִתְּבַרְכָא בְּאַנְפִין נְהִירִין לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאַתְעֲדִי מִנְהוֹן דִּינִין, הָדָא הוּא דְכְּתִיב כֵה תְּבַרְכוּ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא לְשָׂאֵר עַמִּין. בְּגוֹן כֵּן פִּתְחָן, וְלֹא אַחֲרָ. כֵּהֵן בְּגוֹן דִּיתַעֲר הָאֵי כְּתָרָא דִילִיָה חֶסֶד, עַל יְדוּי, דְאַקְרִי

כְּדִי שִׂיתְעוֹרֵר הַכְּתָר הַזֶּה שְׁלוֹ, חֶסֶד, עַל יְדוּ, שְׂנַקְרָא חֲסִיד, שְׂכַתְרֵיב (דברים לו) לֹאִישׁ חֲסִידֶךָ. וְהוּא

חֲסִיד, דְּכַתִּיב, (דברים לג) לְאִישׁ חֲסִידֶךָ. וְהוּא אֲתִי
מִסְטָרָא דְחֲסֵד. וְכַתִּיב (תהלים קמה) וְחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכֻכָּה, אֶל תִּקְרִי יְבָרְכֻכָּה, אֶלָּא יְבָרְכוּ
כ"ה. פֶּה תְּבָרְכוּ, בְּשֵׁם הַמְּפֹרָשׁ. פֶּה תְּבָרְכוּ,
בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ.

בָּא מִצַּד הַחֲסֵד. וְכַתּוּב (תהלים קמה)
וְחֲסִידֶיךָ יְבָרְכֻכָּה. אֶל תִּקְרִי
יְבָרְכֻכָּה, אֶלָּא יְבָרְכוּ כ"ה. פֶּה
תְּבָרְכוּ - בְּשֵׁם הַמְּפֹרָשׁ. פֶּה
תְּבָרְכוּ - בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ.

דְּמַדְנֵי, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּשַׁעַה
שֶׁהִכְהֵן שְׁלֻמָּטָה קָם וּפּוֹרֵשׁ יָדָיו,
כָּל הַכְּתָרִים (ספירות) הַקְּדוּשִׁים
שֶׁלְמַעֲלָה מִתְעוֹרְרִים וּמִתְקַנְיִם
לְהַתְּבַרְרָה, וּמֵאִירִים מֵעַמֻּק הַבְּאֵר
שֶׁנִּמְשָׁךְ לָהֶם מֵאוֹתוֹ עִמָּק שְׂיֹצֵא
תְּמִיד, וְלֹא פּוֹסְקִים הַבְּרָכוֹת
הַנוֹבְעוֹת מִבוֹעֵים לְכָל הָעוֹלָמוֹת,
וּמִתְבָּרְכִים וּמִשְׁקִים מִכָּלֶם.

הָאֲנָא, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּשַׁעַתָּא דְכַהֲנָא
דְלִתְתָּא קָם וּפְרִיס יְדוּי, כָּל כְּתָרִין
קְדִישִׁין דְלַעֲלִילָא מִתְעַרְיִן, וּמִתְתַּקְּנִין
לְאַתְבָּרְכָא, וְנִהְרִין מֵעוּמָקָא דְבִירָא, דְאַתְמַשְׁךָ
לְהוּ מֵהָהוּא עוּמָקָא דְנַפֵּק תְּדִיר, וְלֹא פְסִיק
בְּרַכָּאן דְנִבְעִין, מִבוֹעֵין לְכַלְהוּ עֲלָמִין
וּמִתְבָּרְכִין וּמִתְשַׁקְּיִין מִכְּלָהוּ.

וְדְמַדְנֵי, בְּאוֹתוֹ זְמַן לַחֵשׁ
וּשְׁתִּיקָה יֵשׁ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.
לְמַלְךְ שְׂרוּצָה לְהַזְדוּג בְּמִלְכָּה
וְרוּצָה לְהַכְּנֵס אֵלֶיהָ בְּלַחֵשׁ, וְכָל
הַשְּׂמֵשִׁים מִתְעוֹרְרִים בְּאוֹתוֹ זְמַן
וּמִתְלַחֲשִׁים: הֲרִי הַמֶּלֶךְ בָּא
לְהַזְדוּג בְּמִלְכָּה. מִי הַמֶּלֶכָּה? זֹו
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. מִי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל?
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל סָתָם.

וְהָאֲנָא, בְּהָהוּא זְמַנָּא, לַחֵישׁוּתָא וּשְׁתִּיקוּתָא
הָוִי בְּכָל עֲלָמִין. לְמַלְךְ דְּבַעֲי
לְאַזְדוּוּגָא בְּמִטְרוּנִיתָא, וּבַעֲי לְמַעַל לְהָ
בְּלַחֲשׁוּ, וְכָל שְׂמֵשִׁין מִתְעַרְיִן בְּהָהוּא זְמַנָּא
וּמִתְלַחֲשִׁין, הָא מְלַכָּא אֲתִי לְאַזְדוּוּגָא
בְּמִטְרוּנִיתָא. מָאן מִטְרוּנִיתָא. דָּא כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל. מָאן כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל
סָתָם.

דְּמַדְנֵי, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כַּהֵן צְרִיף
לְזַקָּף יְמִין עַל שְׂמָאל, שְׂכַתּוּב
(ויקרא ט) וַיִּשָּׂא אֶהָרָן אֶת יָדוֹ אֶל
הָעַם וַיְבָרְכֵם. יָדוֹ כְּתוּב, וְלֹא יָדָיו,
מִשׁוּם שֶׁשְׂכַח הַיְמִין עַל הַשְּׂמָאל.

הָאֲנָא אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כַּהֵן בְּעֵי לְזַקְפָּא יְמִינָא
עַל שְׂמָאלָא, דְכַתִּיב, (ויקרא ט) וַיִּשָּׂא אֶהָרָן
אֶת יָדוֹ אֶל הָעַם וַיְבָרְכֵם. יָדוֹ כְּתִיב, וְלֹא יָדָיו.
מִשׁוּם דְשִׁבְחָא דִימִינָא עַל שְׂמָאלָא. אָמַר רַבִּי
אֲלַעְזָר, רְזָא הוּא, מִשׁוּם דְכַתִּיב, (בראשית ג) וְהוּא
יִמְשׁוּל בָּךְ.

אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר, סוּד הוּא, מִשׁוּם
שְׂכַתּוּב (בראשית א) וְהוּא יִמְשָׁל בָּךְ.
דְּמַדְנֵי, כַּהֵן שְׂרוּצָה לְפָרֵשׁ יָדָיו,
צְרִיף שְׂתִימוּסָף קְדָשָׁה עַל קְדָשָׁתוֹ,
שְׂצָרִיף לְקִדְשׁ יָדָיו עַל יַד הַקֹּדֶשׁ.
מִי יַד שֶׁל הַקֹּדֶשׁ? זֶה לְוִי, שְׂצָרִיף
כַּהֵן לְטַל קְדָשָׁה שֶׁל מִים מִיָּדָיו,
שְׂכַתּוּב וּקְדָשָׁתָא אֶת הַלְוִיִּם. הֲרִי
הֵם קְדוּשִׁים. וְכַתּוּב בְּלוִיִּם, (במדבר
יח) וְגַם אֶת אַחִיף מִטָּה לְוִי וְגו'.

הָאֲנָא, כַּהֵן דְּבַעֲי לְפָרְסָא יְדוּי, בְּעֵי דִיתוּסָף
קְדָשָׁה (דף קמ"ו ע"ב) עַל קְדָשָׁה דִילֵיהָ,
דְּבַעֲי לְקְדָשָׁא יְדוּי, עַל יָדָא דְקְדִישָׁא. מָאן
יָדָא דְקְדִישָׁא. דָּא לִינְוָאָה. דְּבַעֲי כַּהֲנָא לִיטוּל
קְדָשָׁה דְמִינָא מִיָּדוּי, דְכַתִּיב וּקְדָשָׁתָא אֶת
הַלְוִיִּם, הָא אֵינּוּן קְדִישִׁין. וְכַתִּיב בְּהוּ בְלוִיִּם,

(במדבר יח) וְגַם אֶת אַחִיף מִטָּה לְוִי וְגו'. שְׂכַט אַבִּיף כְּלָל. מִכָּאן, דְּכָל כַּהֵן

דְּפָרִים יְדוּי, בְּעֵי לְאַתְקַדְשָׁא עַל יְדֵי דְקַדִּישָׁא,
לִיתּוֹסֵף קַדְשָׁה עַל קְדוּשַׁתְהָ. וְעַל דָּא, לֹא
יִטּוּל קַדְשָׁה דְמֵיַא, מִבְּר נֶשׂ אַתְרָא, דְּלֹא הָוִי
קַדִּישָׁא.

וּבְצִנְיָעוּתָא דְסִפְרָא תֵּאנָא, לְוִי דְאַתְקַדֵּשׁ כְּהֵנָּה
עַל יְדוּי, בְּעֵי הוּא לְאַתְקַדֵּשׁ
בְּקַדְמִיתָא. וְאַמַּי לְוִי, וְיִתְקַדֵּשׁ עַל יְדֵי דְכְּהֵנָּה
אַתְרָא. תֵּאנָא, כְּהֵנָּה אַתְרָא לֹא בְּעֵי, דְהָא כְּהֵן
דְּלֹא שְׁלִים, לֹא בְּעֵי הָאִי כְּהֵנָּה שְׁלִים, לְאַתְפַּגֵּם
עַל יְדֵי דְפָגִימָא דְלֹא שְׁלִים. אֲבָל לְוִי דְאִיהוּ
שְׁלִים, וְאַתְחִזִּי לְסַלְקָא בְּדוּכְנָא, וְלְמַפְלַח
בְּמִשְׁפַּן זְמָנָא, הָא שְׁלִים הוּא, וְהָא אֶקְרִי
קְדוּשׁ, דְכְּתִיב וְקַדְשֵׁת אֶת הַלְוִיִּם. אָמַר רַבִּי
תְּנַחֲוּם, אֶף אֶקְרִי טְהוֹר, דְכְּתִיב, (במדבר ח) וְטַהַרְתָּ
אוֹתָם. וּבְגִין כֶּף בְּעֵי לְאוֹסְפָא כְּהֵנָּה קַדְשָׁה
עַל קְדוּשַׁתְהָ.

תֵּאנָא, כְּהֵנָּה דְפָרִים יְדוּי, בְּעֵי דְלֹא יִתְחַבְרוּן
אַצְבָּעָאן דָּא בְּדָא, בְּגִין דִּיתְפַּרְכוּן
כְּתָרִין קַדִּישִׁין, כֹּל חַד וְחַד בְּלַחֲדוּי, כְּמָה
דְּאַתְחִזִּי לִיה. בְּגִין דְשִׁמָּא קַדִּישָׁא בְּעֵי
לְאַתְפָּרְשָׁא בְּאַתּוּון רְשִׁימִין דְּלֹא לְאַעֲרָבָא דָּא
בְּדָא. וְלֹא יִתְפּוּון (ג'א וְלֹא תִבְוִינָא) בְּאַיְנוּן מְלִין.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּעֵי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
דִּיתְפַּרְכוּן עַלְאִי, בְּגִין דִּיתְפַּרְכוּן תְּתַאִי,
וְיִתְפַּרְכוּן עַלְאִי דְאַיְנוּן קַדִּישִׁין בְּקְדוּשָׁה
עַלְאָה, עַל יְדֵי דְתְּתַאִי, דְאַיְנוּן קַדִּישִׁין
בְּקְדוּשָׁה עַלְאָה, דְאַיְנוּן קַדִּישִׁין מִכָּל קַדִּישִׁין
דְּלִתְתַא, דְכְּתִיב, (תהלים קמה) וְחִסְדִּיךָ יִבְרַכּוּכָה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כֹּל כְּהֵן דְּלֹא יַדַּע רְזָא דָּא,
וְלִמָּאן מְבַרְךְ, וּמָאן הִיא בְּרַכְתָּא דְמְבַרְךְ,
לְאוּ בְּרַכְתָּא דִּילִיָּה בְּרַכְתָּא, וְהֵינּוּ דְכְּתִיב, (מלאכי

ב) כִּי שִׁפְתֵי כְּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ
מִפִּיהוּ. מָאִי דַעַת. דַּעַת סֵתָם. וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ, עַלְאִין, יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ.

קַדְשָׁתוּ. וְלִכְּן לֹא יִטּוּל קַדְשָׁה שְׁל
מִים מִכֵּן אֲדָם אַחַר שְׂאִינְו
קְדוּשׁ.

וּבְסִפְרָא דְצִנְיָעוּתָא לְמַדְנֵו, לְוִי
שְׁהִתְקַדֵּשׁ כְּהֵן עַל יְדוּ, צְרִיךְ הוּא
לְהִתְקַדֵּשׁ בִּתְחִלָּה. וְלָמָּה לְוִי?
שְׁיִתְקַדֵּשׁ עַל יְדֵי כְּהֵן אַחַר.
לְמַדְנֵו, כְּהֵן אַחַר לֹא צְרִיךְ, שְׁהִי
כְּהֵן שְׂאִינֵו שְׁלָם, לֹא צְרִיךְ זֶה
הַכְּהֵן הַשְּׁלָם לְהַפְגֵם עַל יְדֵי פָגוּם
שְׁלֹא שְׁלָם. אֲבָל לְוִי שְׁהוּא שְׁלָם
וְרֵאזִי לְעֵלוֹת לְדוּכְן וְלַעֲבַד בְּאַהֲל
מוֹעֵד, הִי הוּא שְׁלָם, וְהִי נִקְרָא
קְדוּשׁ, שְׁכְּתוּב וְקַדְשֵׁת אֶת
הַלְוִיִּם. אָמַר רַבִּי תְּנַחֲוּם, אֶף
נִקְרָא טְהוֹר, שְׁכְּתוּב וְטַהַרְתָּ
אוֹתָם. וּמִשּׁוּם כֶּף צְרִיךְ לְהוֹסִיף
כְּהֵן קַדְשָׁה עַל קַדְשָׁתוּ.

לְמַדְנֵו, כְּהֵן שְׁפוּרֵשׁ יְדוּי, צְרִיךְ
שְׁהֵאצְבָּעוֹת לֹא יִתְחַבְרוּ זוּ בְּזוּ,
כְּדֵי שְׁיִתְפַּרְכוּ כְּתָרִים קְדוּשִׁים כֹּל
אַחַד וְאַחַד לְבַדּוּ כְּמוֹ שְׂרֵאזִי לוּ,
מִשּׁוּם שְׁשָׁם הַקְדוּשׁ צְרִיךְ
לְהִתְפַּרֵּשׁ בְּאוֹתוֹת וּרְשׁוּמוֹת שְׁלֹא
לְעַרְב זֶה בְּזֶה, וְלֹא יִתְפּוּון (ולתחבון)
בְּאוֹתָם דְּכָרִים.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, רוּצָה הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא שְׁיִתְפַּרְכוּ עַלְיוֹנִים כְּדֵי
שְׁיִתְפַּרְכוּ תַּחְתּוֹנִים, וְיִתְפַּרְכוּ
עַלְיוֹנִים שְׁהֵם קְדוּשִׁים בְּקַדְשָׁה
עַלְיוֹנָה עַל יְדֵי הַתַּחְתּוֹנִים, שְׁהֵם
קְדוּשִׁים בְּקַדְשָׁה עַלְיוֹנָה, שְׁהֵם
קְדוּשִׁים מִכָּל קְדוּשִׁים שְׁלִמְטָה,
שְׁכְּתוּב (תהלים קמז) וְחִסְדִּיךָ
יִבְרַכּוּכָה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כֹּל כְּהֵן שְׁלֹא
יּוֹדַע סוּד זֶה, וְלִמֵּי מְבַרְךְ, וּמָהִי
הַבְּרַכָּה שְׁמְבַרְךְ - אֵינן בְּרַכְתּוּ
בְּרַכָּה, וְהֵינּוּ מִה שְׁכְּתוּב (מלאכי ב)
כִּי שִׁפְתֵי כְּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה
יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ. מָה זֶה דַּעַת? דַּעַת
סֵתָם. וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ,

מָאִי דַּעַת. דַּעַת סֵתָם. וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ, עַלְאִין, יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ.

מהכל. ותשע שהתגלו מזעיר אנפין (בזעיר אנפין), ומתחברים כלם בצורה שם אחד שהיה הכהן מכון כשפרס ידיו בעשרים ושנים אותיות חקוקות.

ולמרנו, כשהיתה צניעות בעולם, היה מתגלה שם זה לכל. משרבתה החצפה בעולם, נסתר באותיותיו. שכשהיה מתגלה, הכהן היה מכון, והשם מתפרש. במה מכון? מכון בנסתר שטמיר וגנוז, ומתגלה ומתפרש. משהתרבתה החצפה בעולם, נסתר הכל באותיות רשומות.

וכא ראה שכל אלו עשרים ושנים אותיות (רחמים) (שכל אלו עשרים ושנים מדות הרחמים), מלשה אמר אותן בשתי פעמים. פעם ראשונה אמר שלש עשרה מדות של עתיק העתיקים, נסתר הכל, להוריד אלה למקום שנמצא הדין, לכפותם. פעם שניה אמר תשע מדות רחמים שכוללים בזעיר אנפין, ומאירים מהעתיק נסתר הכל. וכלם כולל הכהן כשפורש ידיו לברך את העם, ונמצאים שמתברכים כל (העלוינים) העולמות בצד הרחמים שנמשכים מהעתיק הטמיר, נסתר הכל. וכל העשרים ושנים אותיות הללו מדות נסתרות.

יברכה ה' וישמרך, אלו שלשה פסוקים ושלשה שמות של שנים עשרה אותיות הכלולות כנגדם, ובכל התפנו הכהן. וכל עליונים ותחתונים מתבשמים בעשרים ושנים אותיות שנסתרות בשלשת הפסוקים הללו, כנגד עשרים ושנים (אותיות) מדות רחמים שכוללות הכל. ולכן כתוב אמור, ולא אמרו, כמו שבארנו. אמור - שצריך לכוון בכל הנסתרם הללו בכל המעלות הללו. אמור - בדרך

דעתיקא סתים וגניז מפלא, ותשעה דאתגליין מזעיר אנפין (בזעיר אנפין) ומתחברין כלהו בצרופא דשמא חד, דהנה מבנון פהנא כד פריס ידוי בעשרין ותריין אתוון גליפין.

ותאנא, כד הוה צניעותא בעלמא, הוה מתגלייא שמא דא לכלא. מדאסגי חציפותא בעלמא, סתים באתווי. דכד הוה מתגלייא. פהנא מכוין, ושמא מתפרש. במאי מכוין. מכוין בסתימא דטמיר וגניז, ומתגלייא ומתפרש. מדאסגי חציפותא בעלמא, סתים פלא באתוון רשימין.

והא חזי, דכל הגי עשרין ותריין אתוון (ס"א רחמי) (ס"א דכל הגי כ"ב מכילן דרחמי), (דף קמ"ז ע"א) משה

אמרן בתרי זמני. זמנא קדמאא אמר, תליסר מכילן דעתיקא דעתיקין סתימא דכלא, לנחמא אלין לאתר דדינא אשתכח, לאכפיא להו. זמנא תניינא, אמר תשעה מכילן דרחמי, דכלילן בזעיר אנפין, ונהירין מעתיקא סתימאא דכלא. וכלהו פליל פהנא כד פריס ידוי לברכא עמא, ומשתכחן דמתברכין כלהו (ס"א עלאין) עלמין בסטרא דרחמי, דאתמשכן מעתיקא טמירא סתימאא דכלא. וכל הגי עשרין ותריין אתוון, מכילן סתימאן.

יברכה ה' וישמרך, אלין תלת קראי, ותלת שמיהן דתריסר אתוון פלילן לקבליהון, ובכלא אתכוון פהנא. וכל עלאי ותתאי מתבסמן בעשרין ותריין אתוון, דסתימין בהני תלת קראי, לקביל עשרין ותריין (אתוון) מכילן דרחמי דכליל פלא. ובגין פך פתיב אמור, ולא אמרו, כמה דאוקימנא. אמור. דבעי לכוונא בכל הגי סתימין, בכל הגי דרגין. אמור: במלין סתימין דלעילא. אמור: חושבן רמ"ח אברין דבאדם חסר חד.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מי שלמד תורת הסוד, זוכה להיות בגן עדן העליון,
ופותחין לו י"ג שערים של סודות אפרקמון המהוד
(זהר הקדש שור השורים (דף פ"ו ע"ב))

"זוהר השבת"
בגימטריה
אריכות ימים והיי עולם הבא
(925)

פניונו עונונו: 1. 057-344762

אבות ובנים